

Donutili nás

Pocházím ze starého selského rodu. Naše rodina hospodaří na Klatovsku již od 17. století. Před druhou světovou válkou jsme měli 20 krav na mléko. Pěstovali jsme obilí, brambory a ostatní plodiny na 40 hektarech. K tomu nám patřilo 5 hektarů lesa.

Za války musel můj otec a muž narukovat do armády. Měla jsem na starost celý statek. Musela jsem plnit povinné dávky. Bylo to velmi těžké. Ale nakonec jsme to přežili já i děti. Můj otec bohužel padl v boji, ale manžel se mi vrátil.

Statek se nám podařilo opravit a začali jsme znovu hospodařit. Patřili jsme k největším sedlákům ve vsi. Konečně jsem si myslela, že vše špatné je již pryč a nic zlého se nám již nestane. Jak jsem se mýlila....

V roce 1948 vyhráli volby komunisté. A tím to začalo. V naší obci začali zakládat JZD. Samozřejmě přišli i k nám domů a že musíme vstoupit do družstva. Myslela jsem si, že se snad zbláznili. Máme se vzdát našeho majetku, který jsme si poctivě vybudovali? To snad nemůžou myslet vážně!

Nejdříve se jen ptali. Potom začali vyhrožovat. Poštvali na nás i naše sousedy. Říkali, že vykořisťujeme chudé rolníky, že kvůli nám není dostatek potravin, prostě se snažili rozdmýchat nenávist. A to se jim dařilo. Na manžela začali pokřikovat, že je kulak. Děti chodily domů s pláčem, protože na ně ve škole ostatní děti byly zlé.

Navíc zavedly nesmyslně velké odvody dávek masa a zemědělských plodin. Odvody byly ještě mnohem větší než za války. Kolikrát jsem neměla co dát dětem jíst. Za jejich nesplnění hrozily tvrdé tresty, vysoké pokuty, vězení, ale i zabavení majetku či dokonce vystěhování.

Pak jsem nemohla splnit povinný odvod masa a brambor. Asi tak za týden, manžel zrovna oral pole, si pro něj přišli. Zatkli ho a odvedli mi ho do vězení. Byla jsem úplně bezmocná. K soudu šel až za tři měsíce a odsoudili ho na půl roku. Jak jsem mohla všechno zvládnout sama?

Samozřejmě jsem nezvládala odvádět povinné dávky. Ať jsem se snažila jakkoliv. Opět přicházeli, abych vstoupila do družstva. Jak se mám rozhodnout? Jak to ale můžu udělat? Vzdát se statku, na kterém celá moje rodina pracovala

tak dlouho. Nakonec přišli s úředním listem, že kvůli neplnění odvodů mám jeden den na vystěhování anebo půjdu také do vězení a děti do dětských domovů. Přidělili nám polorozbořený dům v pohraničí na Domažlicku. Jak se tam mám dostat s třemi dětmi? To nikoho nezajímalo. Rychle jsme začali balit. Mohli jsme si vzít jen to, co jsme unesli. Co mám vybrat? A co manžel, najde nás, až se vrátí z vězení? Nic jsem nevěděla. Tolik otázek. Přišla jsem o rodinný majetek. Nemohla jsem s tím vůbec nic dělat. Protože jsme byli jedni z největších sedláků v okolí, byl náš trest také největší, aby odstrašil ostatní „neposlušné“. Po našem nuceném vystěhování ti, kteří ještě vzdorovali, vstoupili do JZD.

Na Domažlicku jsme začali žít nový život. Nejprve to bylo těžké, ale dům jsme opravili. Nějak jsem děti uživila, a když se vrátil manžel z vězení, dařilo se nám lépe. Už jsme neměli žádné hospodářství, to ani nešlo. Pracovali jsme v továrně. Nebyla to naše vysněná práce, ale co se dalo dělat. Moc jsme vzpomínali na to, jak to asi vypadá tam u nás.

Po roce 1989 jsme požádali o navrácení majetku. To se nám nakonec podařilo. A náš nejstarší syn pokračuje v rodinné tradici a hospodaří na našem statku.